

Ми різко зійшлися в танці

Дмитро Павличко

Ми різко зійшлися в танці –
Аж гудзики відірвались
Од плаття твого тонкого,
Відскочили й засвітили
Над полем, немов ракети,
Які провіщають наступ.
Ти скинула одежину,
Важку від води і грому
І, зрешною, непотрібну
В танку із дощем липневим.
Я ж був тобі за одержу
Єдвабну і за намиста,
Я краплями діамантів
Освітлював темні звиви
І персні твого волосся,
Спливав між грудьми твоїми
Струмком, як ланцюг зі срібла.

Втім – райдуга стала в полі,
І ти увійшла під сине
Склепіння небес, як сонце,
Засліплена власним сяйвом;
А я, оп'янілий, в далеч,
Затемнену хмаровинням,
Відходив – не дощ, а хлопець,
І запах твоєї плоті
Я ніс, наче воду, в жмені.